

Duminica a 14-a după Rusalii
(Pilda nunții fiului de împărat)
6 septembrie 2026

„Zis-a Domnul pilda aceasta: **Împărăția cerurilor asemănatu-s-a omului împărat care a făcut nuntă fiului său.** Și a trimis pe slugile sale ca să **cheme** pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au voit să vină. Iarăși a trimis alte slugi, zicând: Spuneți **celor chemați**: Iată, am pregătit ospățul meu; juncii mei și cele îngrășate s-au junghiat și toate sunt gata. **Veniți la nuntă!** Dar ei, fără să țină seama, s-au dus, unul la țarina sa, altul la neguțătoria lui; iar ceilalți, punând mâna pe slugile lui, le-au batjocorit și le-au ucis. Auzind împăratul de acestea, s-a umplut de mânie și, trimițând oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și cetățile lor i-au dat foc. Apoi a zis către slugile sale: **Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici. Mergeți, deci, la răspântiile drumurilor și, pe câți veți găsi, chemați-i la nuntă.** Atunci, ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi și buni, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar Împăratul, intrând ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întinericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. **Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși**” (Ev. Matei 22, 2-14).

1. „Veniți la nuntă!” – istoria mântuirii ca „nuntă” a lui Dumnezeu cu lumea

Imaginea nunții este una dintre cele mai profunde și ample metafore din Sfânta Scriptură, prin care este descrisă relația și comuniunea lui Dumnezeu cu lumea, cu poporul Său, cu Biserica sau cu sufletul fiecărui credincios în parte. Această imagine biblică arată că **Dumnezeu nu dorește să troneze ca un stăpân asupra creației și creaturilor Sale, ci se raportează la ele prin prisma iubirii ca un Mire față de mireasă.** Deja profeții Vechiului Testament au văzut în metafora nunții o imagine a legământului dintre Dumnezeu și poporul Israel. Prorocul Osea descrie, spre exemplu, relația lui Jahve cu poporul Său în modul următor:

*„**Și te voi logodi cu Mine pe vecie și te voi logodi Mie după dreptate și bunăcuviință întru bunătate și dragoste; și te voi logodi Mie întru credincioșie, ca să cunoști că Eu sunt Domnul!**” (Osea 2, 21-22).*

Pilda de astăzi se înscrie în mod deplin în această profundă și bogată simbolistică nupțială a Sfintei Scripturi. Împăratul care face nuntă este Dumnezeu-Tatăl, fiul pentru care face nunta este Domnul Iisus Hristos, iar nunta este imaginea bucuriei și a vieții în Împărăția lui Dumnezeu. Pilda nu spune nimic despre „mireasa” Fiului lui Dumnezeu. Știm însă din istoria mântuirii că Biserica este mireasa lui Hristos, fiind formată din toți cei chemați la comuniune veșnică cu Dumnezeu prin Taina Sfântului Botez, unde creștinii sunt îmbrăcați în „haina de nuntă” a harului, a luminii și a înfierii divine. Respingerea invitației la nunta Fiului lui Dumnezeu descrie foarte bine lumea de astăzi, care refuză chemarea lui Dumnezeu, însă El găsește mereu alți oaspeți care acceptă chemarea Lui la nuntă.

Tematica nupțială străbate întreaga Sfântă Scriptură, fiind prezentă în toate cele patru Evanghelii, precum și în epistolele pauline, atingând apogeul în Apocalipsă. La finalul ultimei cărți a Sfintei Scripturi este descrisă „nunta Mielului” ca eveniment eshatologic, de unde reiese că întreaga lume a fost creată pentru a participa lui „cina nunții Mielului”:

*„**Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și mireasa Lui s-a pregătit, și i s-a dat ei să se înveșmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinților. Și mi-a zis: Scrie: Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului!**” (Apoc 19, 7-9).*

În expresia „nunta Mielului” regăsim reunite două importante imagini biblice ale lui Hristos: **Miel** și **Mire**. Sfântul Apostol Pavel arată că „întru El au fost făcute toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute, și cele nevăzute”, **toate s-au făcut „prin El și pentru El”**, „El este capul trupului, al Bisericii; El este începutul, întâiul născut din morți, ca să fie El cel dintâi întru toate. Căci în El a binevoit (Dumnezeu) să sălășluiască toată plinirea” (Col 1, 16-19). Așadar, nunta Fiului lui Dumnezeu cu lumea a fost plănuită din veșnicie și este întemeiată pe jertfa Mielului „junghiat de la facerea lumii” (Apoc 13,8). Mielul este, în același timp, și Mirele Bisericii, iar în această dublă ipostază a lui Hristos, Care și-a dăruit viața pentru Biserică, mireasa Sa, este cuprins adâncul iubirii dumnezeiești.

Pentru a înțelege această mare taină a istoriei mântuirii, trebuie să răspundem la trei întrebări: 1. În ce constă esența nunții? 2. Care sunt virtuțile Mirelui? 3. Cum răspunde mireasa la iubirea acestuia?

1. Esența nunții constă în legătura de iubire și comuniune până la contopire și uitare de sine dintre mire și mireasă, care se dăruiesc unul altuia în libertate și pentru totdeauna. Prin aceasta nunta devine din punct de vedere biblic și creștin un legământ de iubire și dăruire pentru totdeauna între mire și mireasă.

2. Deoarece Mirele vine din veșnicie, nunta se face pentru veșnicie. Sfântul Pavel a transpus relația nupțială dintre mire și mireasă în imaginea legăturii dintre Hristos și Biserică, arătând că „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos și în Biserică” (Efes 5, 31-32). Acest text care compară mirele și mireasa cu Hristos și Biserica, ne conduce la întrebarea, ce îl face pe Hristos Mirele Bisericii? Iubirea Sa până la moarte pe cruce, dăruită în libertate pentru mireasa Sa! **Hristos devine Mirele Bisericii pe Cruce, atunci când și-a dăruit viața pentru ea.** De aceea, la Slujba Sfintelor Pătimiri din Joia Mare, atunci când se scoate Sfânta Cruce din altar, cântăm „cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii”.

3. Mirele Bisericii este așadar un mire răstignit din iubire! **Mireasa văzând iubirea acestui mire, răspunde cu iubire agapică, cu o dăruire care încearcă să o imite pe cea a mirelui.** În această imagine a mirelui răstignit care așteaptă răspunsul miresei poate fi descrisă toată istoria lui Dumnezeu cu poporul Său, cu Biserica Sa și cu fiecare suflet creștin în parte, descrisă simbolic în pilda de astăzi.

2. Sfântul Botez - „nuntă” și „haină luminoasă”

Strigătul slujitorilor trimiși de Dumnezeu să cheme la nunta fiului Său se aude până astăzi pretutindeni în lume: „Veniți la nuntă!”, „Veniți la nuntă!”, „Veniți la nuntă!”. **Dumnezeu dorește să facă „nuntă” cu sufletul fiecăruia dintre noi, să ne cuprindă în iubirea Lui, iar noi să Îl primim în inima noastră.** Răspunsul omului la chemarea lui Dumnezeu deschide inima pentru „nunta” tainică cu Hristos, fiind începutul unui relații de iubire liberă și veșnică. Sfinții Părinți ai Bisericii au arătat că Taina Sfântului Botez este începutul „nunții” dintre Dumnezeu și om. Sfântul Nil Ascetul interpretează alegoric versetul „Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă” (Cânt 1,4), echivalând cristelnița botezului cu o „scăldătoare de nuntă”, în care Însuși Mirele o spală pe mireasă:

„Căci atunci, în colimvitra botezului, când mă va spăla Cel ce albește păcatele cele ca purpura, voi ieși din apă strălucitoare și fără nici o pată, dezbrăcând în apă calitatea întunecată și accidentală”¹.

¹ Sfântul Nil Ascetul, Tâlcuire la Cântarea Cântărilor, Doxologia, Iași, 2026, pp. 97-98.

Prin taina Sfântului Botez primim așadar albirea de păcate sau „haina de nuntă”, în care trebuie să rămânem îmbrăcați până la finalul vieții, păstrând-o curată, spre a participa la „nunta Mielului”. „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat” (Gal 3,27) cântăm la Botez. Sufletul se unește în această Sfântă Taină cu Hristos, moare păcatului și primește „haina de lumină” a învierii și a veșniciei, împodobit fiind cu darurile Sfântului Duh! Acestea sunt darurile de nuntă ale lui Dumnezeu, daruri nemuritoare și netrecătoare ca El, Căruia îi cântăm în slujba botezului: „Dă-mi mie haină luminoasă, Cel ce te îmbraci cu lumina ca și cu o haină”. Sufletul îmbrăcat în haina virtuților și a faptelor bune se pregătește întreaga viață, printr-un fel de botez continuu, moartea zilnică a omului vechi și învierea omului nou, spre a lua parte în cele din urmă la „nunta Mielului”.

3. Sfânta Liturghie – „nunta Fiului” la care oaspeții devin gazdele lui Dumnezeu

Sfânta Liturghie rememorează și recapitulează pentru noi cei de astăzi întreaga viață și operă mântuitoare a lui Hristos. Dacă istoria mântuirii este descrisă în Sfânta Scriptură ca „nunta” dintre Mire și mireasă, atunci Sfânta Liturghie este actualizarea acestei nunți în viețile noastre. Clopotele bisericilor, toaca și slujitorii lui Dumnezeu cheamă și pregătesc „casa lui Dumnezeu” pentru ospățul euharistic în fiecare duminică și sărbătoare. Cel mai frumos mod de a înnoi „nunta” sufletului nostru cu Dumnezeu rămâne pe acest pământ Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, în care Hristos se dăruiește miresei Sale, Biserica, nouă tuturor, fiecăruia în parte, din nou și din nou! Unirea mistică a sufletului-mireasă cu Mirele-Hristos are loc în mod special prin primirea Sfintei Împărtășanii. Comentând versetul biblic „cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 56), Sfântul Nicolae Cabasila spune:

*„Or, dacă Hristos rămâne întru noi, ce ne mai lipsește sau ce bunătăți ne-ar mai lipsi ? Dacă rămânem, în Hristos, **ce altceva am mai putea dori din clipa când Hristos ne este oaspete și casă?** Cât de fericiți trebuie să fim că-L putem primi și că **ne-am făcut sălașul Lui!** (...) locuind în noi, El umple toată casa sufletului nostru. (...) Fiindcă îndată după împărtășanie trupul, sufletul și toate puterile noastre se înduhovnesc, atunci însemnează că **trup se unește cu trup, sânge cu sânge și suflet cu suflet**. Urmarea este că binele biruiește răul tot mai cu tărie, iar cele dumnezeiești stăpânesc peste cele omenești. Sau cum spune Sfântul Pavel când vorbește de înviere: «moartea este înghițită de viață», iar mai departe: «de acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine»”².*

Sfântul Nicolae nu folosește termenul „nuntă” pentru unirea lui Hristos cu cei ce se împărtășesc, ci folosește imaginea dublă „oaspete”-„casă”, care arată comuniunea deplină dintre cel ce se dăruiește și cel ce îl primește. Hristos este casa noastră, căci ne primește întru El, dar ne este și oaspete, pentru că noi Îl primim în sufletul și trupul nostru. Venim la biserică ca oaspeți ai lui Dumnezeu și plecăm acasă ca gazde ale lui Dumnezeu! Nu există minune sau dar mai mare decât acesta. Sfântul Nicolae Cabasila spune că suntem invitați la masa Lui în casa Lui, însă nu ne dăruiește spre mâncare

*„vreo bunătate de a Lui și nici nu ne împărtășim cu vreo rază sau cu vreo strălucire din discul Soarelui dumnezeiesc, ci din însuși discul acesta, așa încât **îl facem să locuiască în noi, să ne pătrundă până în măduvă și în măduarele noastre, ba chiar să nu mai formăm decât unul și același trup împreună**”³.*

² Sf. Nicolae Cabasila, Despre viața în Hristos, Cartea a IV-a.

³ Sf. Nicolae Cabasila, Despre viața în Hristos, Cartea a IV-a.

Noi, oaspeții lui Dumnezeu, devenim astfel gazdele, care îl poartă pe Dumnezeu în ei, într-o unire fără de sfârșit. Pregătindu-ne în acest mod de „nunta Mielului”, moartea fiecăruia dintre noi poate fi transfigurată în intrare deplină în camera de nuntă a Mirelui, sufletul nostru fiind „mireasa” care așteaptă îmbrățișarea cea veșnică a lui Dumnezeu.

Pr. Daniel Benga